

Breien maar!

Ik probeerde deze week een beetje in te voelen hoe het was voor de oorspronkelijke bewoners van de Lindehoeve toen in de jaren 70 voor het eerst de stallen leeg stonden. Misschien het best te vergelijken met het lege-nest-syndroom dat ouders ervaren als hun kinderen de deur uit zijn. Als gevolg van een gelijktijdige korte vakantie stonden deze week onze stalwoningen leeg. En gaande de week druppelde het besef binnen hoezeer ik gewend (en gehecht) ben geraakt aan de reuring van het dagelijkse leven op onze hoeve. En dat het meteen opvalt als daar een gat in valt. We hebben een jaar Corona achter de rug en dat betekende lockdown, avondklok en bezoekbeperkingen. Daardoor waren we wellicht meer op elkaar aangewezen. Onder

normale omstandigheden waren we als echte pensionado's misschien veel uithuiziger geweest met veelvuldig korte vakanties en dergelijk vertier.

Er is ook nieuws te melden: het wandkleed dat boven in het trappenhuis de galm een beetje moet verzachten, is klaar. Ijverige handen hebben zich aan dat bovenmaatse breiwerk gewaagd en het resultaat hangt inmiddels aan de muur. Als die breiende dames nu in een gat vallen en niet meer weten wat te doen met hun creativiteit, heb ik nog wel een suggestie. Brei een mooie jas voor een boom of misschien om mee te beginnen warme mutsjes voor de kwetsbare knoppen van de fruitbomen tegen de nachtvorsten in het voorjaar. Ik sponsor graag enkele knotten wol!

29 april, door Jacques

